

“Mr. Happiness és un disc per oblidar la gentussa”

Dr. Calypso, un dels grups de ska català de més qualitat, torna a la càrrega. Ho fa amb ‘Mr. Happiness’, un disc amb tretze temes, dos dels quals són instrumentals. Enrere queden tres anys de concerts, que han servit per anar preparant un treball més calmat, tirant cap al rock steady, i un concurs a la xarxa per trobar-li nom.

En gairebé quinze anys, els Dr. Calypso han gravat només quatre discos d'estudi. El guitarra, Jordi Maniac Manyà, amb qui hem parlat, admet que “el grup no podria viure de les vendes, per tirar endavant cal fer molts concerts”. I això és a què es dediquen en cos i ànima, tant a casa nostra com a l'estranger. Sobretot a Alemanya, on són força coneguts. Durant molt de temps, Dr. Calypso ha estat la banda capdavantera en l'escena de l'ska català. Són molts anys de feina i el rèdit encara cueja. Ara, però, encara l'han de defensar a la palestra. El primer *single* del grup ha estat “Dolça sensació”, malgrat que en principi havien previst que ho fos “Se'ns pixen”, un tema carregant contra els polítics. Però la coincidència del llançament del CD al carrer amb els passats comicis de maig va semblar-los que els perjudicaria... Aquest estiu es pot comprovar que, almenys dalt dels escenaris, l'ska del Dr. Calypso continua engrescador com fins ara i no abaixa la guàrdia davant estratègies de mercat.

—Com és que vas fer un concurs per trobar el nom del disc?

—Perquè sempre ens costa, de trobar-ne un. Ens van arribar nou-cents títols a la web i vam escollir *The Trip of Mr. Happiness*, que després vam escurçar, i que, de fet, també és el d'una cançó que apareix al disc, perquè qui el va proposar devia haver sentit la cançó en algun concert. Com que és un disc bastant alegre, vam trobar que quedava bé.

—El darrer disc editat abans d'aquest és un directe, *On Tour*, de l'any 2000. Què heu fet mentrestant?

—Una gira per Europa, concerts, la sintonia del programa *Apèl*, de TV3, tocar i tocar. Les cançons d'aquest disc fa un any i mig que vam començar a treballar-les.

—Com trebal·leu un nou disc?

—Abans fèiem els temes tots plegats al local. Ara partim més aviat d'estructures de cançons que porta algú del grup preparades. Però també hi ha algun tema que ja ve sencer, com els dos instrumentals.

—Com decidiu en quina llengua ha de ser cada lletra?

—La musicalitat del tema ja ho porta. Depèn també de qui l'escriu, és clar.

—Viviu de Dr. Calypso?

—Sobrevivim. La meitat del grup té altres feines i l'altra meitat intentem viure d'això. Però, és clar, depenem al cent per cent de les actuacions. De les vendes de discos, no ens en podem refiar perquè ens n'emportem molt poc benefici.

—Sou un dels grups catalans que més us moueu per Europa...

—Des de l'any 1991, fem una gira europea cada dos o tres anys, és cert. Aquesta darrera vegada hem estat a Alemanya, Holanda, Suïssa i França. Però bàsicament a Alemanya, perquè hi ha molt circuit amb això de l'ska. També perquè una discogràfica d'allà ens ha editat dos discos; el *Tòxic Sons* i el *Barbarrosa*. Sembla que els ha anat bé. A banda, com que hem fet

cinc o sis gires per allà, tenim amistats i la gent ja ens coneix.

—Us resulta rendible, econòmicament?

—Hem de demanar ajuts, però igualment no guanyem res, a vegades hem finançat dèficit. De fet, ens ho plantejem com unes vacances.

—I els concerts per la resta de l'estat?

—Fa poc vam ser a Madrid, on tenim molts seguidors. I a banda, també podem anar al País Valencià i al País Basc, però la cosa allà tampoc no està per tirar coets. De fet, no hi ha circuits. Grups madrilenys com els Malarians, per exemple, feien el vuitanta per cent dels seus concerts a Catalunya. Al País Valencià ara comencem a moure'ns més, perquè han sortit més festivals.

—*Mr. Happiness* és un disc més tranquil que l'anterior, potser perquè aquest era en directe?

—És evident que això feia que toquéssim més accelerats, però en aquest també ens n'hem anat més cap al rock-steady i el reage. Com que ara els temes només els fem uns quants suposo que es nota molt en quina època estem.

—Heu reservat moltes cançons de les que havíeu preparat?

—Gairebé hi hem posat tot el que teníem, perquè havíem fet una tria prèvia.

—*Mr. Happiness* és una crida a l'alegria davant la situació de desànim actual?

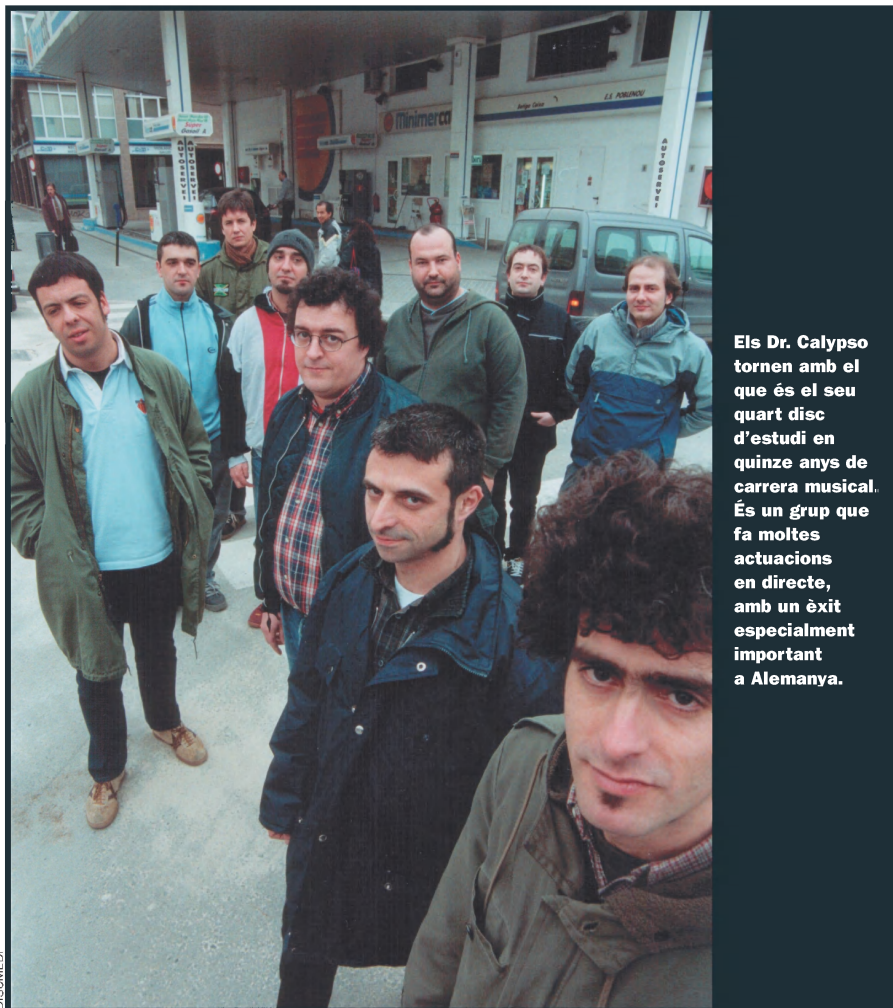
—Quan el gravàvem es feien els preparatius de la guerra a l'Iraq i a més hi havia tota l'empastifada del *chapatote*. El disc és una reacció per aïllar-se de tot i oblidar-se de la gentussa.

—La cançó "Txapapote ska" no és una mica oportunista?

—Va ser un dels últims temes i ens faltava la lletra. De fet, no acostumem a fer lletres així perquè ens agraden més les atemporals, que es puguin escoltar d'aquí a deu o quinze anys i que continuïn vigents. Aquesta cançó queda una mica al marge d'això, és cert.

—I la del "Club Ciclista Cent Peus"?

—És una mica una conya privada entre el Sheriff, en Lluismi i el Char-

Els Dr. Calypso tornen amb el que és el seu quart disc d'estudi en quinze anys de carrera musical. És un grup que fa moltes actuacions en directe, amb un èxit especialment important a Alemanya.

lie Brown, que van amb bici per la ciutat i vam jugar amb les lletres de CCCP. És perquè en Charlie està en l'època comunista, com quan Picasso tenia l'època blava i la rosa. És el que ha fet totes les portades, excepte la del primer disc. Per a *Mr. Happiness* ja ho tenia gairebé tot preparat i nosaltres encara l'havíem d'acabar. Això de fer-nos les caricatures ens ha agradat molt, està molt aconseguit.

—Heu escollit "Dolça sensació" com a *single* per raons ben curioses...

—Per la discogràfica i pel moment en què va sortir. Nosaltres optàvem per "Se'ns pixen", que parla dels polítics, però com que estàvem en plena campanya electoral de les municipals, vam optar per no fer-ho.

—Per quina situació passa l'ska a casa nostra?

—Fa pujades i baixades. L'any passat van desaparèixer molts grups.

Com que acostumen a ser bandes de molta gent, és més fàcil que hi hagi problemes de convivència o de funcionament, no és gens fàcil de mantenir el grup. D'altra banda, també en surten molts de nous, perquè contínuament en descobrim. Potser, però, n'hi ha pocs que es mantinguin tant temps com nosaltres... Al final dels noranta va haver-hi un cert *boom*, que tampoc va afectar-nos molt. A Alemanya potser la cosa és més estable, però als Estats Units també va haver-hi un *boom* i en dos dies ningú no se'n recordava.

—Vosaltres teniu la recepta de la longevitat?

—Suposo que hi té bastant a veure el fet que érem amics abans de fer el grup i que ens agradava molt aquesta música, i, sobretot, que ho continuem sent. No és una cosa circumstancial.

Joan Esculies